

Arribar i entrar

Dm, 5/04/2016 per Andreu Ibarz Mellado

[Colloquium Salutis](#)

En el nostre llenguatge col·loquial freqüentment diem «**arribo fins aquí**» o «**no arribo més enllà**» com si el fet d'arribar-hi o no marqués de manera significativa la qualitat de vida. Sí, **la nostra cultura tan procliu a l'acció, la mobilitat, la velocitat i la competitivitat pondera un punt massa el fet d'«arribar»**. Però què s'esdevé després? Un cop arribats, com és la nostra escolta i percepció? Com és la nostra capacitat per adaptar-nos a un determinat àmbit o circumstància? Com són les relacions amb les persones d'aquell lloc diferent? Quina és la voluntat i la capacitat d'aprenentatge en aquella realitat? I quina és la nostra responsabilitat i compromís davant de fets o situacions ben diverses?

L'Evangelí està ple de passatges on s'explicita que Jesús hi arribà però a continuació —i amb freqüència igual o major—, s'afirma que hi entrà.

Sembla una simple qüestió de lèxic però no és així. En efecte, després d'arribar, Jesús entrà a la sinagoga, Cafarnaüm, la casa de Jaire, la casa del fariseu, Jerusalem, etc. Jesús «arriba» a les persones, les llars, els pobles, etc., però això només és un primer moment perquè posteriorment hi «entra». **I la seva entrada es desenvolupa amb una extraordinària atenció, qualitat i donació a les persones i amb un enorme respecte pels escenaris.** La veritable trobada i el veritable servei únicament tenen possibilitat després d'una arribada que suposi l'accés vital i implicat. Així, en el cristianisme no només afirmem que Jesús ha arribat al món, a la mort o a la plenitud sinó que proclamem que ha entrat al món, en la mort i en la plenitud.

El context de la celebració de la Pasqua i de l'Any de la Misericòrdia és una gran invitació a «entrar». Entrar, en primer lloc, en el nostre propi misteri i en Déu sense caure en un plantejament egocèntric, però sobretot, entrar evangèlicament en la vida dels altres i en el seu món. Això vol dir, per exemple, en les seves dificultats i possibles equívocs, necessitats i urgències, limitacions i mancances, patiments i somnis, tristors i desorientacions, desconeixements i desconfiances, i també, viure una profunda solidaritat per apaivagar i donar resposta a la seva fam, la set, el fred, la malaltia o la manca de sostre. **Entrar és, també, deixar arribar i permetre el pas i renunciar a aquesta tossuderia ben interessada que suposa mantenir, augmentar o radicalitzar les fronteres.** O, simplement, **obrir molt més les nostres llars, escoles o universitats.**

Publicat a *Catalunya cristiana*, núm. 1906, de 3 d'abril de 2016, pg. 14.